

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

Ik vroeg mijzelf steeds: "Wie ben ik?"

Ik vroeg mezelf altijd: "Wie ben ik?" Het is onmogelijk de dagen en nachten te tellen die ik met dit vragen doorbracht. Het verstand gaf antwoorden die ik van anderen had gehoord, of die voortkwamen uit conditionering. Ze waren allemaal geleend en levenloos. Ze brachten geen tevredenheid. Er was even een weerklank aan de oppervlakte, maar dat verdween dan weer. Het innerlijke wezen werd er niet door geraakt: geen echo van hen werd er in de diepte gehoord. Er waren vele antwoorden op de vraag, maar geen enkele was juist, en ze raakten me niet. Ze brachten het niet tot het niveau van de vraag. Toen zag ik in dat de vraag uit het *centrum* kwam, maar de antwoorden raakten enkel de *buitenkant*. De vraag was van mij, maar de antwoorden kwamen van buiten; de vraag kwam van mijn diepste innerlijk, de antwoorden werden van buiten opgelegd. Dit inzicht werd een revolutie. Een nieuwe dimensie werd geopenbaard. De antwoorden van het intellect waren zinloos: zij hadden geen betrekking op het probleem. Een illusie spatte uiteen en wat een opluchting was dat!

Het was alsof een gesloten deur was opengegooid, en de duisternis met licht vulde. Het *verstand* had steeds de antwoorden gegeven – dat was de vergissing. Vanwege deze loze antwoorden kon het werkelijke antwoord niet boven komen iets van de waarheid vocht om naar boven te komen. Diep in het bewustzijn zochten enkele zaadjes de weg om de grond open te breken en het licht te bereiken. Het verstand was het beletsel.

Toen dit duidelijk werd, namen de antwoorden af. Kennis die van buiten af verkregen was, begon te verdampen. De vraag ging steeds dieper. Ik deed helemaal niets, maar bleef het alleen maar gadeslaan. Er gebeurde iets nieuws. Ik was sprakeloos. Wat kon ik doen? Ik was op zijn hoogst een toeschouwer. De reacties van de oppervlakte waren aan het verflauwen, ze vergingen, werden tot niets. het centrum begon steeds meer te resoneren.

"Wie ben ik?" - mijn hele wezen was aangedaan door deze dorst.

Wat een hevige storm was het! Het deed elke ademhaling beven en trillen: "Wie ben ik?" - als een pijl doorboorde de vraag alles en vloog naar binnen.

Ik herinner me – wat was het een intense dorst! Mijn leven zelf was dorst geworden. Alles stond in brand. Als een vurige vlam stond voorop de vraag: "Wie ben ik?"

De verrassing was dat het verstand volkomen stil was. De onophoudelijke stroom van gedachten was opgehouden. Wat was er gebeurd? De buitenkant was volkomen stil. Er waren geen gedachten, geen conditioneringen uit het verleden.

Alleen ik was daar – en daar was ook de vraag. Nee, nee – ikzelf was de vraag.

En toen, de explosie. In een ogenblik was alles veranderd.

De vraag was weggevallen. Het antwoord was van een onbekende dimensie gekomen.

Waarheid wordt door een plotselinge explosie bereikt, niet geleidelijk.

Het kan niet afgedwongen worden te verschijnen. Het komt.

Leeg zijn is de oplossing, woorden niet. *Zonder antwoorden* zijn is het antwoord.

Iemand vroeg gisteren, en elke dag vraagt er wel iemand: "Wat is het antwoord?"

Ik zeg: "Als ik het zeg is het zonder betekenis. Zijn betekenis ligt erin om het voor jezelf te verwezenlijken."

Het 'ik' is de gebondenheid

Ik spreek over vrede, gelukzaligheid en bevrijding. Dit alleen is de centrale zoektocht van het leven. Als het niet verwerkelijkt wordt, is het leven verspild. Gisteren zei ik dat toen een jonge man mij vroeg: "Kan iedereen bevrijding bereiken? En als iedereen dat kan, waarom wordt het dan niet gewoon bereikt?" Ik vertelde hem een verhaal.....

Op een morgen stelde iemand dezelfde vraag aan Gautam Boeddha. Boeddha had hem gevraagd in de stad rond te gaan, en terug te komen na het informeren wie wat wenst in het leven. De man ging van deur tot deur en kwam in de avond totaal uitgeput terug, maar met een volledige lijst. Iemand wenste beroemdheid, iemand wenste positie, iemand wenste gezondheid, voorspoed en rijkdom, maar geen enkele mens had bevrijding gewenst. Boeddha zei: "Zeg eens – stel me nu de vraag! Iedereen kan bevrijding bereiken. Het is er al, maar kun je er op zijn minst naar kijken? We staan er met onze rug naar toe gekeerd."

Dat is ook mijn antwoord. Iedereen kan bevrijding bereiken, net zoals elk zaadje een plant kan worden. Het is onze potentie, onze mogelijkheid, maar deze potentie moet actueel gemaakt worden. Zoveel weet ik wel – de daad om het zaadje in een plant te veranderen is niet moeilijk. Het is erg gemakkelijk. Het zaadje moet enkel bereid zijn om te sterven, en op hetzelfde moment komt het spruitje tevoorschijn. Als ik bereid ben te sterven, komt de bevrijding onmiddellijk.

Het 'ik' is de gebondenheid; als dit weggaat, is de bevrijding daar. Met het 'ik' ben ik in de wereld; zonder het 'ik', ben ikzelf de bevrijding.

